

תת"ע 7473/09/19 - לאה סימי שושן פיטון נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7473-09-19 מדינת ישראל נ' שושן פיטון
תיק חיצוני: 60151583345

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקשת	לאה סימי שושן פיטון
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקשת ביום 24.12.2019.

המבקשת קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט שמספרו 60151583345 המייחס לה עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון ללא דיבורית בזמן נהיגה בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 8.1.2019.

המבקשת ביקשה להישפט על העבירה והדין בעניינה נקבע ליום 24.12.2019.

ביום הדיון לא התייצבה המבקשת בבית המשפט, ומשכך נשפטה בהעדרה ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקשת

המבקשת טענה כי את בקשה להישפט הגישה באמצעות דואר רשום, קיבלה הודעה מהמרכז לפניות נהגים ארצי (להלן: "מפנ"א") בדבר קבלת הבקשה, אולם לא קיבלה זימון לדיון שנקבע בעניינה.

לטענתה, ממועד הגשת הבקשה להישפט ועד לקבלת פסק הדין הייתה בקשר רציף עם עורך דינה באשר להמתנה לקבלת מועד לדיון וכן באשר להודעות השונות שקיבלה ממפנ"א.

המבקשת טענה כי אישור המסירה נעדר פרטים מהותיים שבהיעדרם לא עומדת למשיבה חזקת מסירה. לא מצוין כי המבקשת הוזמנה על-ידי הדוור לדרוש את ההזמנה לדיון בסניף הדואר, לא מפורט כיצד פעל הדוור באותו התאריך, האם ביקר בכתובתה, האם נמצא בביתה והאם הותיר הודעה בדבר דואר רשום.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי לאחר בחינת הבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרה של המבקשת, לא מצאה כי קיים בסיס

עמוד 1

משפטי להסכים לקבלתה של הבקשה.

דין

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולענין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת

המבקשת טענה כי לא קיבלה הזמנה לדין ומשכך לא התייצבה לדין שנקבע בעניינה.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 בולנדי נ' מדינת ישראל, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, אפשטיין נ' מדינת ישראל מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 סויטי נ' מדינת ישראל נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו, אם הוכיחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתה של המבקשת, "הדקל 96, אמונים 7926500", אולם חזרה בציון ההערה "לא נדרש" ביום 28.9.2019.

דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקשת, דהיינו מדובר במצב בו ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר עמוד 2

נשלחה לכתובתה של המבקשת אך היא לא ניגשה לקבלה. במצב מעין זה תיחשב המבקשת כמי שהודעה הומצאה לה כדין ועליה הנטל להוכיח כי לא קיבלה את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בה (עפ"ת 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל** מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל** מיום 7.5.17).

טענתה הכללית של המבקשת לפיה לא קיבלה לידיה את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבלה את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בה. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקשת לא קיבלה את דבר הדואר לידיה (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** מיום 25.3.2018).

יודגש כי המבקשת לא טענה שכתובתה שונה מהכתובת אליה נשלחה ההזמנה לדין.

המבקשת הוסיפה וטענה כי באישור המסירה חסרים פרטים מהותיים. מעיון באישור המסירה עולה כי אכן חסרים בו פרטים מסוימים, אולם אין בעניין זה כשלעצמו כדי לסתור את חזקת המסירה (רע"פ 2340/15 **קליין נ' מדינת ישראל** מיום 18.5.2016, רע"פ 5258/14 **חיים סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 3.8.2014).

בעניין סויטי נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44 לתקנות די להראות כי ההזמנה נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום. המשיבה הציגה אסמכתא לפיה הודעת הקנס נשלחה למשיב באמצעות דואר רשום, וזאת על סמך אישור המסירה הנושא את הכיתוב "דואר רשום" וכן את מספר המעקב. טענתה של המבקשת בדבר היעדר פעולותיו של הדוור בעניין דבר הדואר אינה מספיקה בכדי להרים את הנטל ולהפריך את חזקת המסירה.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקשת כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה בדין.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

במקרה שבפניי המבקשת לא העלתה כל טענה באשר לחשש לעיוות דין שעלול להיגרם לה.

בנוסף, על אף בקשת המשיבה להשית על המבקשת כפל קנס הושת עליה הקנס המקורי בלבד הקבוע לצד העבירה בה הורשעה בסך 1,000 ₪.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ז תמוז תש"פ, 09 יולי 2020, בהעדר הצדדים.

